

Chuyện 30-4: Về Công Nhân Viên

Tác Giả: Phạm Thành Châu

Thứ Năm, 05 Tháng 5 Năm 2011 16:10

Học xong trung học, tôi thi vào Đại Học Sĩ Phạm ban Anh Văn.

Trong thời gian là sinh viên tôi còn làm việc cho số 3 Bäch Đại Học. Đó là cách nói gọi của phòng Đại học Trung ương Tỉnh Báo Việt Nam Công Hòa.

Tôi làm tình báo vì có máu phiêu lưu, thích chuyện mạo hiểm, sau này lại thêm mối thù với công gia đình cha tôi. Ông già tôi là chủ một nhà máy xay lúa nhỏ ở vùng quê tỉnh Bạc Liêu. Vì là vùng một an ninh nên phải đóng thuế cho với công, lấy vậy mà cũng bắt chúng nhà khuya đến gõ cửa đem ra đóng bản. Cũng mấy năm sau, tôi cũng tâm đầu tra mối biết rõ thực phẩm là một tên nằm vùng trong xóm, chỉ vì một xích mích nhỏ, hắn đến đóng bản và giết người. Dĩ nhiên tôi trở thù.

Sau khi tốt nghiệp sĩ phạm, trong lúc chờ sắp xếp công việc, tôi ở nhà trọ trong phòng không cho hàng xóm biết, đến khuya tôi đến nhà hắn, nằm sau hè chờ. Ở thôn quê không có phòng vệ sinh trong nhà, khi cần thì ra sau vườn. Qua đêm thối hai hôm mới có ra đi tiêu, tôi chĩa súng vào lưng hắn.

- Đại học chỉ ra ngoài kia trời tối trời tối chờ chờ vài việc cần gấp.

Hắn sinh nghi nhìn quanh, tôi giáng cho một bä súng vào đầu, hắn bắt đầu nhänh, tôi cät chân tay hắn, cäng trên lưng, ì chäng ra chỗ hắn chúng giết cha tôi.

Tôi khai thác tình hình cho đến khi hắn thú nhận thì giết cha tôi, lúc đó tôi mới cho hắn biết sự thật. Hắn van läy, nhäng vô ích, hình như cha tôi chết oan ức, một tội một trọng khi tôi tôi sôi gan.

Sau đó gia đình tôi bán nhà máy xay lúa, bán nhà lên Sài Gòn. Tốt nghiệp xong tôi cũng đi các tỉnh khác. Sau mấy công tác tình báo dù thành công hay thất bại tôi lại chuyển qua tỉnh khác.

Câu chuyện bắt đầu khi tôi được giao cho việc theo dõi một cô thanh mai ngọc nữ một thành phố

Chuyện 30-4: Vợ Chồng Điệp Viên

Tác Giả: Phạm Thành Châu

Thứ Năm, 05 Tháng 5 Năm 2011 16:10

ven bi n mi n trung.

Nguyên nhân là th nh tho ng i có truy n đ n r i vào bu i sáng trên con đ ng vào th xã. Đây là con đ ng mà đa số nông dân th ng đem nông s n vào ch bán. H ch b ng xe đ p, xe lăm hay xe bò.

□

Sáng s m nào cũng có c nh sát rình ó nh ng ch ng th y ai đáng tình nghi c . Sau ph i cho ng i n m sát i đ ng m i khám phá ra m t cô gái đi xe đ p ch rau mu ng phía sau, d i chân ch bàn đ p đ m truy n đ n, c d nh chân là truy n đ n r i xu ng đ ng khó mà th y đ c nh t là q ng đ ng t i.

Qua đ i u tra đây là cô th may nhà v vùng ngo i ô, sát đ a gi i thành ph . Sau nhà là m t v t ru ng nh tr ng rau mu ng, m i sáng cô ch rau vào ch bán s cho b n hàng r i v ngay. Cô s ng v i m t m già h n sáu m i tu i.

G i là ti m ch th c s là m t bàn máy may phía tr c, cách m t t m vách cót là gi ng ng c a hai m con v a làm ch th áo qu n. Gia đình n y m i t m t qu n mi n núi v h n m t năm nay. Theo báo cáo, tr c đó cô là n sinh trung h c, sau theo ngh may. Ti m c a cô khá

Chuyện 30-4: Vợ Chồng Điệp Viên

Tác Giả: Phạm Thành Châu

Thứ Năm, 05 Tháng 5 Năm 2011 16:10

đồng khách vì cô hiền lành, vui vẻ lễ độ công rọt rọt, có lẽ đây là trầm giao liên hiền là cả sự kinh tài cả đời.

Nhiệm vụ của tôi là tìm cách tiếp cận cô để theo dõi. Tôi sẽ đóng vai một kẻ si tình cô, gặp gặp cô mà bạn chúng không nghi ngờ, hoặc tất nhiên nếu sẽ để cô móc nối làm việc cho chúng.

Một buổi sáng chợt chợt tôi chợt xe gặp máy gặp đến nhà cô thì xe chợt máy phải dừng lại. Tôi vào tiệm xin cô mượn giấy rồi loay hoay mua máy ra chùi, thay bu gi, tháo bình xăng con... toát mồ hôi mà xe vẫn không nổ. Tôi xin cô mượn nước uống và nhờ người trấn an hiện nhà cô hỏi vài câu về vấn đề của xe.

Qua hôm sau tôi đem một hộp vải đến nhờ cô may cho một áo sơ mi. Lần này tôi để cô mời vào nhà vì tôi là khách. Thấy rồi, thấy nhột nhột tôi liền nhờ cô may một chiếc áo và tôi ngập ngừng nói là tôi làm thợ để cô giúp đỡ, không giúp tôi nhé. Cô có vẻ bất ngờ, nhưng yên lòng. Nhưng lần sau cô lại càng giận, nhưng tôi bắt gặp trên đôi mắt cô khi thấy tôi, long lanh niềm vui.

Trong lúc trò chuyện tôi cho cô biết về gia đình tôi rằng ông già tôi tham gia một trận quân đội của Gia hành quân bạn chết. Thấy nhột nhột tôi đi chùa nghe thuyết pháp hoặc tham gia mít ting, tôi phát ngôn bừa bãi ra ngoài rồi bất mãn chết.

Sau một thời gian lo lắng, giận, cô có vẻ thân thiện, vui vẻ hơn. Kẻ thù trong bóng tối đang kéo đến con mồi về phía chúng, tôi biết mình đã để cô để ý, nhưng chờ đến đây thì hiểu biết, tôi không biết để cô nhưng gì chúng tôi cần.

Một sáng chợt chợt, như thốt nhiên tôi đến thăm cô, nhưng đến nơi chợt thấy một đống tro tàn đang bốc khói. Thì ra, không hiểu vì sao lúc khuya lại bắt cháy, hai mẹ con chợt kịp chạy thoát thân. Tôi khuyên nên nhưng cô vẫn lo lắng.

- Tôi mua bàn máy may, mua mượn để em trả cho nhà hát, còn quần áo của khách nữa, hãy nói bao nhiêu phí cả mà trả. Nhưng em còn đi đâu?

Chuyện 30-4: Vợ chồng Điệp Viên

Tác Giả: Phạm Thành Châu

Thứ Năm, 05 Tháng 5 Năm 2011 16:10

Tôi hỏi vợ cô là sẽ hỗ trợ lòng tìm cách giúp đỡ. Thấy rồi tôi vội bán chiếc xe gắn máy. Nhờ bà con chung quanh giúp nên tôi nhàn nhàn mua tôle còn xài được, mua ít vật liệu, đóng lại căn nhà mới cũng khang trang, ngoài ra còn mua được bàn máy may mới nữa.

Chỉ trong một tuần tôi lo toan cho cô chu toàn. Tôi thấy thái độ của cô đối với tôi thay đổi hẳn. Chúng tôi thỉnh thoảng đi xem hát, ăn quà rong, đôi khi cô đến nhà trò chuyện thăm tôi nữa. Mỗi khi đi với nhau cô thỉnh thoảng chuốt, thoa chút phấn hồng trên má, trông cô đẹp hẳn ra, như lột xác từ một cô thôn quê lem thành một nàng tiên, nhưng đối với tôi, đi bên cô, nhất là những chỗ vắng, tôi có cảm giác rợn rợn, thỉnh thoảng mình đang đứng trước cửa nhà để ruồi của một hàng sung nào đó trong bóng tối. Vì nghề nghiệp, lúc nào tôi cũng cảnh giác, ngụy trang, dè dặt tìm một chỗ an toàn phía sau lưng.

Một lần cô ghé nhà trò chuyện thăm tôi, có một bà hàng xóm biết cô là thôn quê đến năn nỉ cho con gái học nghề may. Cô là học sinh thi học tú tài, muốn theo nghề may để giúp gia đình. Nghe tôi nói thêm vào cô ta có vẻ bối rối lòng nhưng nhìn tôi ít hôm nữa mới trở lại, có lẽ chờ quyết định của tên đầu sỏ, chờ huy cô.

Tuần sau cô đồng ý nhận học trò. Được ba tháng như sáng ý, cô bé học nghề khá tiến bộ. Tiềm may cũng đông khách hẳn trước.

Một hôm tôi gọi riêng cô bé hàng xóm qua nói chuyện.

- Em học nghề may với chị Lan đến đâu rồi?
- Em cảm thấy của vắng nhưng may thì khá lắm, khách nào cũng khen được nghề chị em thông, mền và đẹp.
- Có lẽ cần một máy may nữa mới phải chị Lan kịp giao hàng cho khách.
- Em cũng nghĩ vậy nhưng không có tiền.

Tôi tâm sự với cô học trò.

- Nhưng em biết, thầy và chị Lan yêu nhau, để anh sẽ làm đám cưới, nhưng thầy còn ngại hình như chị Lan đang yêu ai nên thầy nhờ em giúp thầy tìm hiểu chị Lan xem có ai đến thân mật chuyện trò với chị không? Em sẽ cố gắng làm gì cho chị yên nghỉ. Thầy có cái máy may, sẽ gửi đi xách tay của em, khi đến nơi, em chị cần mở xách tay sau lưng chị ngại của em sát vách với phòng thầy áo quần. Chị thoải mái cho biết cái biết chuyện này. Nếu chị Lan hay ai bắt gặp chuyện đó là máy thu thanh, thầy sẽ chị em cách mà nghe đài phát thanh. Em cũng đồng ý cho chị biết là thầy cho em mượn tiền mua máy may, sẽ chị nghỉ ngơi, ghen tương phiến phẫn.

Thì là chúng tôi nghe rõ tiếng trao đổi, bàn bạc với nhau của bọn chúng trong phòng thẩm vấn áo. Một bộ phận khác rình thu hình tiếng khách hàng khi nghỉ và tiến hành đi u tra. Chúng tôi gọi những nhóm viên nghe tất cả tiếng tên nhóm vùng, cả số kinh tài, nếu có cả chấp những tên xâm nhập nhà, những tên đi u số viên của tìm ra!?

Trong ngày này, một chút sự ý là chốt. Nhưng cô thật may, bọn chúng tôi theo dõi mà không hay biết. Cô với tôi như hai tay nhu dũa đang lùa nhau dũa với dũa thì xuống, cô đã bắt thật thật hoàn toàn, tiếng tôi của ra tay và chốt cô ra đòn. Có thể cô làm bộ chuyện trò, hỏi han để tìm hiểu tôi hoặc tôi một chút nào đó ra vùng quê hóng gió tâm sự ... Nhưng tuy nhiên chuyện đó không xảy ra. Cô lúc nào cũng ít nói, dũa dũa, tiếng như thật lùa càng làm tôi e ngại và thật cô rất bản lĩnh, rất nguy hiểm.

Đi bên cô tôi cũng làm vẻ sung sướng, nhưng phúc tiếng thốt tôi có cảm tưởng cô như con rắn dũa, chốt một tích tích cô hành động là dũa tôi tàn ngay. Một ngày tôi đi một ngày cô thì không xuống. Thì nên tôi chốt những gì trong vai trò này cả. Tôi dũa c lùa như phi tiến xa hơn tích là phi chung động xác thật dũa chốt con mồi, tiếng tôi không làm dũa c. Dù cô có yêu tôi thật hay gì với tôi cũng quyệt không động chạm đến nếu thiêng liêng đó của người con gái. Đó là yêu đi m cả một tình báo non tay nghề như tôi.

Mùa hè năm đó, dũa phi lên phi án tiến công thật. Một lùa dũa tung ra. Chúng tôi dũa hành quân vào lúc khuya.

Buổi chiều cô bé học may với báo cho tôi biết là lúc trưa có một ông số khốt thật dũa trên tróc nhà, cô Lan ra cúng dũa, ông số lùa thật tiếng kính chúc phúc mồi khi, tiếng lúc quay vào, thật một cô tái mét, người c run lên bần bần... Chúng tôi dũa nghề c nh sát hành quân số m hơn dũa dũa. Thì là cả bần bần tóm, k c chính tôi cũng b c nh sát dũa gỗ cả, còng tay, dũa lên xe cây.

Thật thì sau khi với k chốt đã h màn như thật, tôi thật như nghỉ ngơi rồi như công tác mồi. Nhưng không hiểu sao hình như cô ta với nguyên với trong dũa tôi. Khi cô bắt bắt, bắt giam gì, lòng tróc c của tôi lùa n lùa lên. Đàn bà, con gái, trẻ con không có chốt trong chiến tranh, hỏi phi dũa c h u phi phi, phi dũa c th phi xuyên che chốt, b o với. Một cô gái vô ý với ngã thật đã động lòng rồi, hiểu gì cô thật may hiểu lạnh, dũa dũa kia đang bắt nhốt trong nhà giam sau những song sắt một con thú đã bắt sẵn bắt, chốt ngày bắt đem xuống thật.

Tôi đã nhìn u lén bí mật nhìn cô ở rǔng ngổ ngứ góc phòng giam, héo úa nhũ không có linh hồn, không còn cảm giác, suy nghĩ gì. Tất cả lại là chết rǔng trong tù, tình yêu, hy vọng của tuấn thanh xuân coi như đã chôn vùi.

Đợi vợ cô, tôi thấy thất vọng, lạ mắt mắt cô gái dù cô ta đã đi u khi n t trong bóng tối. Và khi cảm thấy cô không còn là kẻ thù của tôi nữa, sự cảm nhận giác đã được cảm giác, như bị bỏ rơi trên mặt đất tranh đã được chùi sạch, để lại hình ảnh trong sáng, dịu dàng của cô trong tâm trí tôi. Thế nên tôi đã nghĩ thế cô ra để cho những con mồi khác đến móc nối với cô.

Tại phòng giam, tôi lại được gọi lên để đi chết và sự liên hệ giữa tôi và cô. Chúng tôi xác nhận có yêu nhau nhưng chúng bị t giết và vi phạm pháp luật và anh cảm nhận sát thảm v (v) tin ngay là thật, anh hứa sẽ thả chúng tôi ra và anh bị đi làm giấy tờ. Tôi đến ngắm nhìn cô cảm thấy tay cô, cô ngó nhìn tôi và lúc đó, có lẽ cô cho rằng tôi là anh thảm v viên chết là cái bẫy, nhưng tôi cảm tình cho cô hiểu tôi là người có thảm quy, tôi cứu cô ra vì tôi yêu cô.

- Nhưng em đã nghe lúc này, anh xin bố lãnh em và chịu trách nhiệm liên đới với những hành động của em sau này. Nếu em thấy yêu anh thảm lòng thì em hãy lánh xa những gì có thể gây nguy hiểm cho em. Em còn mẹ già phải nuôi dưỡng, rồi em sẽ lập gia đình, có con cái, sống hạnh phúc như bao người bình thường khác.

Đến ngày đi đợt nữa, không phải anh sẽ bị lấy những nếu em gặp chuyện không may anh sẽ đau khổ lắm. Anh sẽ thu xếp cho em và mẹ em vào Sài Gòn sống lén trong để bảo thì sẽ không có ai quấy rầy em nữa. Chúng mình sẽ làm đám cưới và khi nào anh v đến xin vợ d y g n Sài Gòn sẽ làm đám cưới.

Cô cúi đầu yên lặng nghe, rồi cô nắm tay tôi đặt lên đùi cô, siết chặt. Mắt giết n c mắt r i trên tay tôi. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Cô đã hiểu ý tôi. Cô viết cho mẹ cô mắt lá th, đến bán nhà để chu n b v quê, chờ giờ là bàn máy may.

Sau đó chúng tôi lén lách về Sài Gòn.

Như bọn bè giúp đỡ, tôi tìm mua được một căn nhà nhỏ ở chợ Cây Quế, góc đường Hoàng Hoa Thám, Ngô Tùng Châu Gia Định. Dĩ nhiên việc theo dõi cô không phải đã chôn vùi.

Công tác của chúng tôi thường được tình báo Mỹ yêu m trọng. Ngay khi Mỹ rút hàng phóng hàng cũng rút nguyên tắc, họ đã vui vẻ trả lại tiền cho tôi mua lại chiếc xe gắn máy, trả cả hàng chi phí trả về nhà để cô đi xem hát, ăn quà rong. Hàng sau cuộc hành quân, họ sẽ coi như đã đóng.

Lần này tôi lại bán xe, vay mượn thêm để lo cho cô mà không biết khi nào mới có tiền mua lại xe khác.

Suốt mấy tháng hè, tôi về Sài Gòn với gia đình. Buổi chiều tôi thường ghé thăm cô, có khi tôi ăn cơm tối với gia đình cô. Sau bữa ăn, bà mẹ dặn dặn chén đĩa, còn cô thì xin phép đi tắm. Chờ Cây Quế nằm trong một phòng ngủ hòm, sau khi tan chén chiều, trở thành hàng hàng như một vùng quê.

Sau nhà cô có một sân vuông như, rào kín chung quanh, tôi thích ra đây ngồi uống một ghê ghê dài để chờ cô. Cô có thói quen là sau khi tắm cô không mặc quần áo, nên qua lần với mình, để cô cô thường đứng lên, lại lại như hai mặt mặt trăng và ánh lên khi mặt đất.

Cô ngồi cạnh tôi, nghiêng đầu dùng khăn vắt mái tóc cho khô, chiều như cho tóc hàng, xong cô ngửa đầu vuốt mái tóc về sau lưng, rồi cô nhìn tôi mỉm cười. Tôi yên lòng ngắm cô, từng như thấy rõ làn da mịn màng, thơm tho của thân thể cô... Sau đó chúng tôi có một quà rong như chè hay trái cây để ăn và chuyện trò đến khuya mới chia tay.

Sau kỳ nghỉ hè tôi được chuyển ra Huế dạy học, tôi viết cho cô một lá thư dài và hẹn Tết sẽ về xin làm đám cưới. Tính cô ít nói, ngay chiều trả lại chén và nói câu "Được thì anh, em khóc mấy hôm nay vì vui mừng. Cảm ơn anh đã hiểu em và lại hứa với anh lần này em tin là thật, bằng trái tim và cả cuộc đời em"

Khoảng cuối năm đó tôi xin phép về Sài Gòn, khi đến nhà cô tôi ngạc nhiên thấy nhà đã sửa sang lại tươm tươm. Cô dặn tôi ra phía sau khoe một căn phòng và mời đến xây thêm.

- Mời ngủ phòng ngoài kia, em ngủ trong này.

- Còn anh thì nằm đâu đi?

Cô đưa một hàng sung sừng.

- Anh về em phòng này nhé.

Chuyện 30-4: Vợ chồng Điệp Viên

Tác Giả: Phạm Thành Châu

Thứ Năm, 05 Tháng 5 Năm 2011 16:10

Là họ tôi chúng tôi đi ra đến gần, kín đáo. Gia đình tôi có bốn người tôi sống với gia đình với một cô nữ sinh nào đó, không ngờ là một cô thợ may. Chồng tôi hay đi chơi hay đi chơi mà theo là thợ may, thợ y giáo rồi đi chơi trong trường mình dạy. Nhưng khi gặp tôi đi, tôi đi ngay, tôi thích cô ngay. Cô vợ tôi đi chơi cách thùy mị.

Một tôi có một con con với cô người tốt, các cô em gái tôi thì tíu tít họ đi han, trò chuyện rất thân mật khi cô đi chơi, vợ tôi vì cảm động.

Tôi đó gần như ngày nào tôi cũng đến nhà cô, đôi khi ngủ lại nhà, nhưng chúng tôi đã hòa với nhau phải giữ gìn, để dành cho ngày hôn nhân. Cô có những suy nghĩ làm cảm động đàn bà. Cô theo những áo gối có hình quạ tim, tên tôi và tên cô lồng vào nhau, hình đôi chim đang bay, rồi cô phân vân với tên của những đứa con trong trường lại. Tôi chỉ giữ thì cô giữ, nhưng tâm tâm cô rất vui sống với gia đình tôi.

Tôi bàn với cô vài tháng nữa sẽ làm đám cưới, nhưng rồi đi năm bảy năm miền Nam bắt đầu sắp đi công tác, tất cả tan rã như bắt nạt.

Ngay khi ta ùn ùn chuyển về phía Nam, tôi phải lo tiêu hủy hồ sơ, phân tán những người nên vào đến Đà Nẵng rồi đành quay về Huế vì miền Trung đã rơi vào tay địch phải phải. Kẻ thù hình như chia biệt gì với tôi cả ngoài cái việc bắt buộc y giáo trung học. Chúng bắt đầu gọi các cô thợ đi khai lý lịch và những đang sắp xếp một của các trường học.

Thật rồi kho công cụ tháng năm, năm bảy năm, nhà khuya, chúng đến vây nhà tôi, gõ cửa, cùng tay tôi đến ra xe. Thoạt nhìn, ngoài chiếc xe cộ nh sát chửi bới tôi còn thợ may một xe mang số của Sài Gòn, tôi biệt ngay bên chúng đã tìm ra chính xác tông tích tôi. Nhưng tôi sao trung trung họ không họ họ?

Ngay kèm tôi là hai tên bắt đi còn tôi mang súng AK. Phía trước, bên cửa nhà tôi là một người đàn bà. Xe chuyển ra khỏi cửa Trường Tiểu đến đến trường Duy Tân, chiếc xe chuyển trước vào ty cộ nh sát (cũ), còn xe tôi chuyển thợ may, họ gọi về quố c. Tôi đoán chúng đến tôi về Sài Gòn khai thác. Tôi đến nh thoát thân, nhưng đến gần phía Nam tôi đi hành động. Nghĩ thì nên tôi buông thả, thiu thiu ngủ dể dể.

Chuyện 30-4: Vợ Chồng Điệp Viên

Tác Giả: Phạm Thành Châu

Thứ Năm, 05 Tháng 5 Năm 2011 16:10

Đôi cưỡi xe đạp i ng ng các nút ch n, tên tài xế cũng là b đi trình gi y và nói gì đ y, ánh đèn loang loáng vào xe, r i xe i ti p t c. Đ n Qu ng Ngãi tr i đã r ng sáng, tôi l m m m t nhìn quanh. B ng tôi l nh ng i khi nh n ra ng i đàn bà ng i phía tr c là cô th may, v s p c i c a tôi.

Hóa ra chúng tôi đã l m trong đi p v v a k , tên đ u s là cô ta ch không ph i gã th y tu kh t th c. Tôi cay đ ng c i th m mình thua trí m t ng i đàn bà, cô đã ng y trang m t cách tài tình, không ch đánh l a chúng tôi mà còn đánh l a c đ n lũ chân tay c a cô.

Nh i nh ng ngày chúng tôi bên nhau, tôi s ng sùng, x u h v i cô. Cô đã đóng m t vai k ch r t xu t s c, r t b n lĩnh, tôi v n ch là m t con m i ngây th . y v y mà tôi c t ng tình yêu chân thành c a tôi đã c m hóa đ c cô. Gi đây cô ng i đó, l nh nh ti n. Cô đang nghĩ gì v tôi, m t tên đi p viên h ng bét, ngây ngô, lãng m ng ti u t s n?

Xe đ n Bình Đ nh, ghé vào m t quán c m bên đ ng, tôi đ c tên b đi m cùng nh ng đ n "C n gì nói tôi, gi kho ng cách năm b c, đ n g n hay xa h n, s b b n b "

Tôi đ c đ n vào ng i m t bàn m t góc quán, m y tên b đi ng i hai bên, còn cô ta thì ng i riêng. Sau b a ăn, lúc tr ti n cô l i ra m t x p b c m i tinh, rút vài t v t đ y, đ ng đ y, không l y ti n th i.

Tôi c t ra s s t và ngoan ngoãn đ chúng tin, hi v ng đ n chi u t i n u cũng ăn u ng nh th n y tôi s b ch y r t d dàng và bóng đêm s che ch cho tôi. Nh ng tôi đã l m, xe ch y su t đ n sáng, đ n ngã ba Hàng Xanh theo đ ng B ch Đ ng, r i Chi Lăng, Ngô Tùng Châu và vào h m ch Cây Quéo.

Cô vào nhà m t lúc lâu m i đi ra v i bà m . Hai m con ng i phía tr c, xe l i ti p t c tr ra xa l đ n Biên Hòa qu o h ng Vũng Tàu. Tôi đoán chúng s truy tôi v công tác Vũng Tàu, Long H i tr c đây ho c giao cho lũ n m vùng, n i tuy n đã b tôi đ a đi tù, và chúng s m c s c tr thù.

Đ n Vũng Tàu, ghé mua m y b bánh mì th t, xe vào m t khách s n h ng trung bình. Sau khi

Chuyện 30-4: Vợ chồng Điệp Viên

Tác Giả: Phạm Thành Châu

Thứ Năm, 05 Tháng 5 Năm 2011 16:10

ăn uống, làm vợ sinh, tôi lái bị còng tay cho vào phòng riêng, phía ngoài là hai tên bắt đi canh cửa.

Tôi nghe cô ta dặn hai tên gác là phải cẩn thận giác cáo để vợ tên để ch nguy hiểm đó (là tôi), và cô dặn kỹ ban quân quân có chuyện cần, sẵn vợ ngay. Tôi mất mặt lần ra ngoài mất giờ lấy sách, dặn nh tôi nay leo cửa sổ trốn đi. Cái còng không thành vấn đề, mất công thép nh là xong, và công thép đó đang nằm trong sợi dây để ng h mà tôi đã có để lúc tôi đòi đi tìm u ở hàng xóm Bình Định.

Nhưng đến gần tôi, sau khi để ăn mất bánh mì nữa, chúng lái còng chân tôi vào giờ và hai tên bắt đi ngay trong phòng tôi, thay phiên nhau lơ lơ mọt cú vợ canh chng tôi. Thế là hết để ng trốn thoát!

Như lái thi gian hũa hôn chúng tôi sẵn bên nhau, cô đã dặn dặn hiểu tôi, trong sẵn sẵn sóc cô đón ý tôi rớt tài. Lúc đó tôi sung sẵn nghĩ rằng mình có để cô vợ toàn tâm toàn ý, bây giờ chính cái toàn tâm toàn ý kia lái hũa tôi. Cô đã thũ để không sai chũ nhng gì tôi nghĩ trong để, dù chũ vợ thoáng qua là cô để phòng ngay.

Tôi đó để hũa mồi giờ, tôi để để ra xe, vợ để sáu ngườ nh trốn. Xe chũ loanh quanh trong thành phố mất lúc rời hũa ra Bãi Sau.

Trời đêm để y mây, lái nh kinh khng, miến Nam chũa bao giờ lái nh nh năm đó, để ng vợ ng tanh, lái m ánh đèn, tiếng sóng vợ rì rào, buến bã. Xe chũ để cuồi bãi thì để ng lái. Cô ra lái bắt mất tôi lái.

- Để ng chí để a tôi khũa AK. Cũ đây chũ, khi nào nghe tiếng súng nh tôi sẵn ra.

Và cô nói với bà m, giờ ng lái nh lái o, hàm răng rít lái.

- M phải theo con, xem con trốn thù kẻ để giờ hũa gia đình mình và bao nhiêu để ng chí khác nữa.

Đúng là oan oan để ng báo. Tôi đã xũ tôi tên nh vùng giờ t cha tôi ra sao, bây giờ tôi sẵn gũ y nhũ vợ y. Nhưng tôi không nh rõ mình đã làm gì để cô thù hũa tôi để để giờ đây đem ra xũ

Chuyện 30-4: Vụ Chết Ng Địch Viên

Tác Giả: Phạm Thành Châu

Thứ Năm, 05 Tháng 5 Năm 2011 16:10

Bạn tôi, không lẽ cô là con của tên nham vùng kia?!

Cô lên đên, chĩa súng vào lưng tôi, đẩy tôi đi tróc c. Cô đã phớt lờ sai lầm chết ngời. Cô dí súng vào lưng tôi là giúp tôi nham đóc quãng cách giữa cô và tôi. Tôi mớ cô thì tôi còn lẽ gì. Chết n tôi quay nhanh lẽi là mũi súng sặc chặc ra ngoài và vớ i mớ đôn chân, tôi có thể đá gãy cở cô hay ít ra cũng hợ gợ c cô trong tích tợ. Trong bóng tợi thì bợ bợ t mớ t hay không cũng mù nhợ nhau. Tôi lẽn tìm cợng thép trong dây đợng hợ và bợ t đợu mợ khóa còng tay. Đợc c mớ t quãng, khi đoán đã xa tợm nghe ngợng cợa mợy tên bợ đợi, tôi vợa đợnh ra đôn thì cợ mợ băng bợ t mớ t tôi.

- Anh cợng mợ đợc không? Nhanh lên! Nếu có chuyện gì, anh và mợ cợ chợy thoát đợng lo cho em. Có thợy n chợ sợn đợng kia.

Cô ôm súng chợy phía tróc c, tôi cợng bà cợ men theo bợ rợng đợng liợu mợi miợ t theo cô.

Đợ mớ t cây sợ, chúng tôi đợn mớ t thợy n nhợ có ngợi chợ sợn. Thợy n đợc đợy ra, nợ máy và nợ a giợ sau chúng tôi ra thợy n lẽn đợ thợng.

Hôm sau chúng tôi đợc tàu Mợ vợ t vợ đợo Guam.